

Har Ryssland brutit mot internationell rätt? Del III

https://olatunander.substack.com/p/did-russia-violate-international-875?utm_source=post-email-title&publication_id=1510517&post_id=137616294&utm_campaign=email-post-title&isFreemail=true&r=103ae5&utm_medium=email

Ett utkast till dokument som bidrar till den aktuella debatten

OLA TUNANDER

2023-10-05

Demonstranter kastar molotovcocktails mot ukrainska trupper under Maidanprotesterna den 19 januari 2014, tre dagar innan regeringen störtades (Foto: Detalj av foto av Mstyslav Chernov / Wikimedia Commons, men utan antydan till godkännande).

8. Statskupp och internationell rätt

I de [ukrainska presidentvalen](#) 1994, 1999, 2004 och 2010 stod valet mellan den västukrainska kandidaten och den östukrainska kandidaten, och det var kandidaten från öst som vann, [utom 2004](#) då Viktor Jusjtjenko besegrade Viktor Janukovyjtj. Eller rättare sagt, Janukovyjtj, den rysktalande kandidaten från Donetsk, hade vunnit valet i november med tre procent. Detta blev startskottet för massiva demonstrationer ("den orangea revolutionen"), och valet förklarades kort därefter ogiltigt.

OSSE sade att valet "inte uppfyllde internationella standarder" och USA:s ledande valobservatör, senator Richard Lugar, talade om "valfusk". "Den orangea revolutionen" till stöd för Viktor Jusjtjenko fortsatte och ett nytt val organiserades i december med Jusjtjenko som vinnare med nära åtta procent. Västlänerna var dock djupt involverade i den "orangea revolutionen", och det är svårt att säga om det ena eller det andra valet var rättvist, men man kan säga att kandidaten från öst och kandidaten från väst var ganska jämna. [I valet 2010](#) vann Viktor Janukovytsj en majoritet. Enligt OSSE hade det inte förekommit några oegentligheter. I västra Ukraina röstade man på Julia Tymosjenko, medan Janukovytsj vann i östra Ukraina. På grund av den stora befolkningen i öst vann han valet i Ukraina med 49 mot 45 procent. Jusjtjenko åkte ut i första omgången med bara 5 procent av rösterna.

För de extrema nationalisterna i västra Ukraina måste Janukovytsjs seger stoppas till varje pris. Jusjtjenko hade kopplingar till extremhögern och han hade [utnämnt nationalisterna Stepan Bandera och Roman Shukhevych till "Ukrainas hjältar"](#) och deras monument restes över hela västra Ukraina. [Banderas organisation OUN](#) (Organisationen Ukrainska Nationalister) hade haft ett nära samarbete med nazisterna under andra världskriget och hans grupper var ansvariga för [massakrer på hundratusentals judar, polacker och ryssar](#). Shukhevych förde befäl över [Nachtigall-bataljonen tjänstgjorde i tysk uniform under Heinrich Himmlers högre SS och förde befäl över OUN:s militära flygel UPA](#). De ville "ukrainifiera" Ukraina och "miljontals offer måste offras för att förverkliga detta", [för att citera Bandera](#).

Dessa organisationer var typiska exempel på den [europeiska fascismen under 1930- och 1940-talen](#). Många av hans medarbetare var direkt inblandade i [massmorden i samarbete med de tyska naziststyrkorna](#). Detta betyder inte att dagens Ukraina är en fascistisk stat, men det är fortfarande problematiskt att 1930- och 1940-talens fascistledare nu görs till Ukrainas officiella hjältar. Ukrainas försvarschef, general Valerii Zaluzhnyi, tog en selfie på sig själv framför ett porträtt av Stepan Bandera, som Ukrainas parlament publicerade på sin Twitter-sida den 1 januari 2023, på Banderas födelsedag. Denna tweet togs bort kort därefter [efter begäran från Polen](#).

Jusjtjenkos tidigare premiärminister Julia Tymosjenko hade också kopplingar till extremhögern och från slutet av 2013 mobiliserades den förlorande sidan i valet 2010 till massdemonstrationer i de Tymosjenko-dominerade områdena (se nedan). Från februari 2014 blev dessa

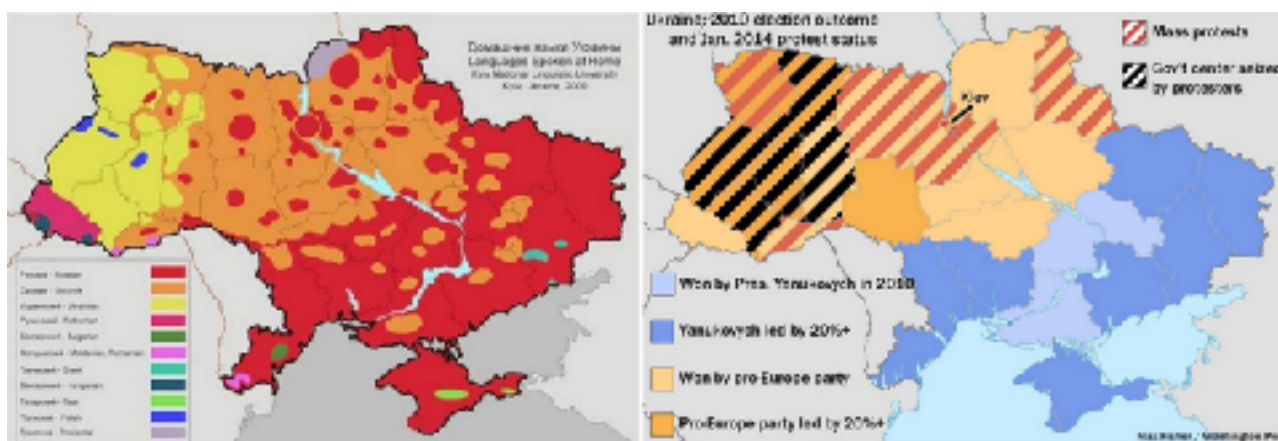
demonstrationer alltmer våldsamma. De leddes nu av de extrema nationalisterna och [den 22 februari](#) tvingade de president Janukovytsj att fly landet. Mer än 50 personer blev skjutna och praktiskt taget alla skott kom från två byggnader som kontrollerades av de extrema nationalisterna, Högra sektorn och Svoboda. Dessa byggnader låg bakom demonstranterna och de regeringskritiska demonstranterna sköts i ryggen, vilket kunde ses på [videofilmer](#) (se även [Katchanovski 2021](#)). Både demonstranterna och polisen sköts av samma kraft, av samma kulor, sade [Estlands utrikesminister Umas Paet till EU:s höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, Catherine Ashton](#), i ett inspelat telefonsamtal.

Demonstranterna sköts inte av de statliga polisstyrkorna framför dem. Detta var en våldsam statskupp och ett maktövertagande som i alla avseenden bröt mot Ukrainas konstitution. De nationalistiska ledarna utsåg en ny regering efter instruktioner från USA. Ekonomen Arsenij Jatsenjuk utsågs till premiärminister efter att [Victoria Nuland hade gett USA:s ambassadör i Kiev, Geoffrey Pyatt, tydliga instruktioner](#): Jatsenjuk skulle leda den nya regeringen. Ett telefonsamtal, där Nuland instruerade Pyatt, spelades in och publicerades på YouTube. Allt finns där: vem som bör och vem som inte bör gå in i regeringen, och vem Jatsenjuk bör prata med "fyra gånger i veckan". George Friedman, Chief Intelligence Officer för Stratfor i USA, beskrev i december 2014 USA:s maktövertagande i Ukraina några månader tidigare som "[den mest flagranta kuppen i mänsklighetens historia](#)".

Den 4 februari 2015 [talade Friedman för Chicago Council on Global Affairs](#) och sade att "för tio dagar sedan besökte general [Ben] Hodges, befälhavare för US Army Europe, Ukraina. Han meddelade att amerikanska utbildare inofficiellt skulle komma. Han satte faktiskt medaljer på ukrainska soldater [...] och visade att detta var hans armé." USA tog på sig ansvaret för den ukrainska armén. Det var en amerikansk statskupp, och det var definitivt ett brott mot internationell rätt. En vald president avsattes med våld och en ny regering installerades på uppdrag av en främmande makt, men USA kunde lägga in sitt veto mot all kritik i säkerhetsrådet. Den nya regeringen fick fyra ministrar från det [tidigare nazistpartiet Svoboda](#). Nationalisternas språkreform utlöste stora motdemonstrationer och uppror i det rysktalande östra Ukraina. [Demonstrationerna i Odessa och Charkov](#) och andra oblaster slogs ned, medan republiken Krim och oblasterna Donetsk och Lugansk förklarade sig självständiga. [8 000 man från den ukrainska armén](#) hoppade av till rebellerna i Donetsk och Lugansk.

Kievregimen tvingades anställa mer eller mindre pro-nazistiska grupper som Azovbataljonen, Aidar och Högra sektorn (som använder Banderas flagga och nazistiska symboler från 1940-talet) för att fortsätta driva kriget mot Donetsk och Lugansk.

[Jacques Baud \(2022\)](#) säger att 20 000 av 22 000 ukrainska soldater på Krim hoppade av till rebellerna. I folkomröstningen på Krim var 96,8 % för självständighet och sedan för anslutning till Ryssland (med 83 % valdeltagande). Detta motsvarar ganska väl en folkomröstning 1991, innan Ukraina blev en självständig stat, som visade att 93,6 % av Krimns invånare skulle föredra att tillhöra Ryssland ([Baud 2022](#)). Efter den västukrainska regimen attacker mot ryssar och rysktalande i öst 2014 var denna andel av naturliga skäl ännu högre.

Vänster: Språk som talades i hemmet 2009. I gula områden talade man främst ukrainska, i röda områden främst ryska och i orange områden surzjyk (en blandning av ryska och ukrainska). Andra färger visar minoritetsspråk. Till höger: Orange områden visar var Julia Tymosjenko vann presidentvalet 2010, medan Viktor Janukovyč vann i de blå områdena. Denna uppdelning motsvarar nästan exakt den språkliga uppdelningen. De mörkare färgerna visar en överväldigande seger för respektive kandidat. De randiga områdena visar områden med massprotester och områden där regeringsbyggnader beslagtogs 2013-14 under Maidan-händelserna. Protesterna ägde nästan uteslutande rum i de områden som tillhörde den förlorande sidan i valet (bilder från Matlock 2021).

Om vi tittar på vilket språk människor använde i sina hem 2009 ([Matlock 2021](#)), ser vi att i [Västukrainska](#) oblaster med 8 miljoner invånare talade människor främst ukrainska. I Ukrainas [östra och södra oblast](#) med 19 miljoner invånare talade de flesta ryska, medan de flesta i centrala Ukraina, med cirka 12 miljoner invånare, talade en

"blandning" av ryska och ukrainska: Surzjyk. Jämfört med dem som talade ukrainska var de rysktalande ingen liten minoritet, och uppdelningen i språkgrupper motsvarade exakt den politiska uppdelningen mellan västukrainska och östukrainska kandidater.

Redan 2008 skrev USA:s ambassadör i Moskva, [nuvarande CIA-chefen William Burns](#), till utrikesdepartementet att en konflikt mellan ukrainsk- och rysktalande skulle kunna leda till ett inbördeskrig som drar in Ryssland i kriget. När den nya kuppregimen 2014 först krävde att alla skulle tala ukrainska offentligt ledde det till konfrontation i detta redan splittrade land. Det ledde till ett inbördeskrig som tvingade en stor del av befolkningen att fly från Donbass till Ryssland. Det rysktalande Ukraina försvagades, och det kom att förändra balansen i valet till förmån för västra Ukraina. Viktor Janukovytsj hade, med stöd av det rysktalande östra Ukraina, vunnit valet 2010. Med tanke på den etniska rensning som följde på kriget 2014 var det kanske inte längre möjligt för rysktalande att vinna ett val. Och denna rensning hade genomförts med stöd av USA.

Efter de första massakrerna i Donetsk och Lugansk 2014 var Ukraina tvunget att underteckna ett fredsavtal mellan parterna: Minskavtalet, som förhandlades fram med hjälp av Tyskland och Frankrike. Om Ukraina inte hade accepterat detta är det möjligt att Ryssland redan 2014 hade placerat ut styrkor i Donetsk och Lugansk för att skydda den rysktalande befolkningen. President Vladimir Putin ville dock inte splittra Ukraina. I ett brev till Putin bad de två republikerna att få ansluta sig till Ryssland, men det avvisades av Putin, skriver [Jacques Baud \(2022\)](#).

Putin övertalade Donetsk och Lugansk att acceptera Minskavtalet, och från 2015 blev Minsk II ett juridiskt erkänt internationellt avtal efter ett beslut av [FN:s säkerhetsråd](#). Avtalet var tänkt att vara en garanti för den rysktalande befolkningen i öst. De skulle därmed få en relativt autonom status med rätt till sitt eget språk i Ukraina. Men det visade sig att nationalisterna i Väst-Ukraina aldrig skulle acceptera denna autonomi för rysktalande. Det var oacceptabelt för dem.

För den nationalistiska minoriteten i Ukraina stod en sådan autonomi i konflikt med deras idé om en nation, ett rent "ukrainskt Ukraina". [Oleksy Danilov](#), sekreterare i Ukrainas nationella säkerhetsråd, sade till AP i januari 2022 att "uppfyllandet av Minskavtalet innebär landets förstörelse". "Danilov varnade väst för att pressa Ukraina att uppfylla

Minskavtalet", skrev AP. Kiev hade undertecknat Minskavtalet. Ukrainas suveränitet var därför underordnad säkerhetsrådets beslut.

Enligt FN-stadgan (artikel 25) måste varje medlem av FN åta sig att "genomföra säkerhetsrådets resolutioner", men Kiev hade ingen avsikt att genomföra denna resolution, och Kiev hade stöd av USA, som kunde lägga in sitt veto mot varje försök att använda våld mot Ukraina trots att USA självt hade undertecknat avtalet. Man skulle ha kunnat tycka att det borde ha varit en ukrainsk prioritering att hålla fast vid Minskavtalet. Det skulle ha säkrat både ukrainskt territorium och fred, men då inser man inte att för den nya ukrainska eliten sågs godkännandet av Minskavtalet faktiskt som förräderi mot ett rent "ukrainskt Ukraina" och denna elit ville också ha ett stort krig med Ryssland för att dra in NATO i kriget för att koppla bort Ryssland och för att eliminera det ryska inflytandet.

Från och med 2021 fick vi veta att Kiev aldrig hade haft för avsikt att genomföra Minskavtalet. Minskavtalet skulle ha gjort det omöjligt för nationalisterna i väst att "ukrainifiera Ukraina". De höll fortfarande fast vid Banderas slogan "[Ukraina åt ukrainarna](#)". Minskavtalet skulle göra det omöjligt att rensa ut det rysktalande östra Ukraina. I juni 2022 sa den [tidigare presidenten Petro Porosjenko](#) till Deutsche Welle att Ukraina hade undertecknat Minskavtalet bara för att vinna tid. "Vi vann åtta år", sa han. Han lät USA och Storbritannien bygga upp Ukraina militärt för att ge Kiev kapacitet att erövra först Donetsk och Lugansk och sedan Krim ([Zelensky undertecknade dekretet om att återta Krim den 25 mars 2021](#)). Men att återerövra och "ukrainifiera" Donbass skulle vara ett brott mot Minskavtalet. Det skulle ha krävt att befolkningen ersattes. Det skulle vara ett brott mot ett internationellt avtal som undertecknats av FN:s säkerhetsråd. Statskuppen, den etniska rensningen (av USA och ukrainska nationalisterna) och försummelsen av säkerhetsrådets resolution måste alla beskrivas som allvarliga brott mot internationell rätt och brott mot FN-stadgan.

Säkerhetsrådet var handlingsförlamat eftersom Förenta staterna kunde använda sitt veto. President Putin ansåg att Minskavtalet skulle vara en tillräcklig garanti för ryssarna i öst och för de rysktalande, medan ukrainska och amerikanska officerare, däribland [brigadgeneral Joseph Hilbert](#), hänvisade till sina ukrainska motparter när han den 4 maj 2022 sa till media: "Det största misstaget ryssarna gjorde var att ge oss åtta år att förbereda oss för [kriget]".

Minskavtalet - ett internationellt verkställbart avtal - undertecknades av Ukraina för att köpa tid, för att ha åtta år av militär uppbyggnad. Och ju längre ryssarna väntade med att ingripa, desto svårare skulle det bli att garantera de redan överenskomna rättigheterna för rysktalande i enlighet med Minskavtalet, och desto starkare skulle USA:s militära brohuvud bli i Ukraina. Vladimir Putin frågade: Hur kan man ens lita på ett avtal som undertecknas av Ukraina och USA i framtiden om de aldrig hade för avsikt att följa detta avtal. I december 2022 sade Tysklands [tidigare förbundskansler Angela Merkel](#) och [Frankrikes dåvarande president Francois Holland](#) att Minskavtalet gav Ukraina möjlighet att "köpa sig tid". Deras uppgift verkar ha varit att lura ryssarna. Detta har nu en direkt inverkan på den ryska synen på kriget. Inte ens ett skriftligt avtal med väst kommer man att lita på. Ryssarna tror helt enkelt att de måste tvinga väst till ett militärt *fait accompli*.

Den 10 november 2021 upprättades ett [partnerskap mellan USA och Ukraina](#) för att möjliggöra ett ukrainskt Natomedlemskap. Moskva hade sedan 2008 gjort klart att Ryssland skulle möta ett sådant medlemskap med krig. Eliten i Washington visste det. Moskva uppfattade ett sådant partnerskap som ett outhärdligt hot. Det enda skälet till en sådan amerikansk politik var att USA ville ha ett krig, vilket beskrivs i RAND-rapporten från januari 2022. Denna amerikansk-ukrainska politik är så långt ifrån FN-stadgans primära ambition att "undanröja hot mot freden" och att "upprätthålla internationell fred" som man kan föreställa sig.

Mikhail Gorbatsjov talar inför FN:s generalförsamling 1988 (Foto: RIA Novosti Wikipedia).

9. Kosovo och tillämpningen av internationell rätt

Händelserna i Donetsk och Lugansk har en relevant parallell i Kosovo 1999. Media hävdade att det hade skett en serbisk massaker på albaner i byn Račak i Kosovo, och redan 1998 hade flera tiotusentals albaner flytt från Kosovo. Detta kunde, enligt västerländska jurister, motivera en västerländsk militär intervention för att eliminera de serbiska styrkorna, och många beskrev därefter attacken mot Serbien som en R2P-operation. Men FN:s säkerhetsråd hade aldrig fattat något beslut till stöd för denna operation. Och för att göra den västliga interventionen "legitim" enligt internationell rätt kom flera västländer senare att erkänna Kosovo som en självständig stat.

Den 17 februari 2008 förklarade de provisoriska institutionerna i Kosovo sig självständiga från Serbien. I enlighet med artikel 96 i FN-stadgan ställde [FN:s generalförsamling](#) den 8 oktober 2008 följande fråga till Internationella domstolen "Är den ensidiga självständighetsförklaringen från de provisoriska institutionerna för självstyre i Kosovo förenlig med internationell rätt?". Generalförsamlingen frågade dock inte om denna "ensidiga självständighetsförklaring" var förenlig med inhemsk serbisk lag. [Internationella domstolen](#) drog 2010 slutsatsen att "självständighetsförklaringen av den 17 februari 2008 inte stred mot allmän internationell rätt".

"Staten Kosovo" skulle sedan kunna begära militärt stöd och skapa en militärbas under USA:s ledning för att "säkerställa sin självständighet". Man skulle kunna hävda att ett sådant uttalande öppnade för en tvivelaktig tolkning av FN-stadgan. Men det hade hållits en folkomröstning 1991 till stöd för Kosovos självständighet och de representanter för Kosovo som valdes 2007 stödde självständighet.

I maj 2014 röstade Donetsk och Lugansk för självständighet med 89 % stöd i Donetsk och med 96 % stöd i Lugansk. Den minoritet som inte stödde självständighet var mindre än den hade varit i Kosovo. I februari 2022 använde Ryssland samma principer som tidigare hade skisserats för Kosovo. Den 21 februari 2022 erkände Moskva Donetsk och Lugansk som "självständiga stater", och den 24 februari utplacerade Ryssland styrkor för att stödja och skydda de "två nya staterna". [Vladimir Putin hänvisade till FN-stadgans artikel 51](#) om rätten till "kollektivt självförsvar". Detta ryska argument kan ha varit nästan lika tveksamt som det västliga argumentet när det gäller Kosovo, men med

västs krig 1999 och med erkännandet av Kosovos självständighet 2008-2010 var ett prejudikat nu uppenbarligen etablerat. Kanske ville Vladimir Putin peka på västvärldens hyckleri när USA använde ett argument för Kosovo och ett annat för Donetsk och Lugansk.

Västländerna hade inte fördömt sin egen attack mot Serbien 1999, och deras erkännande av Kosovo borde därför ha möjliggjort ett liknande erkännande av Donetsk och Lugansk. Till skillnad från det lilla antalet människor som dödades i striderna i Račak 1999 (vittnen i *Le Monde* sade att det **aldrig hade varit någon massaker**) och det begränsade antalet albaner som dödades före kriget, kunde Ryssland hänvisa till dödandet av tusentals civila i Donetsk och Lugansk och kanske ännu viktigare till det faktum att det var uppenbart att Ukraina hade brutit mot ett internationellt avtal (Minskavtalet).

Det är viktigt att säga att det finns en allmän uppfattning om att internationell rätt utvecklas genom praxis. Men det är tveksamt om det prejudikat som nu skapats efter Kosovokriget skulle göra den ryska invasionen mer legitim av det skälet. Ännu viktigare är att Ryssland har ingripit till stöd för Donetsk och Lugansk efter att Kiev hade vägrat att genomföra Minskavtalet, ett juridiskt bindande internationellt avtal som skulle garantera autonomi och säkerhet för de rysktalande i Donetsk och Lugansk. Ryssland har nu använt militärt våld för att "garantera de rysktalandes säkerhet", ett beslut som säkerhetsrådet var skyldigt att genomföra, men som hade stoppats av ett amerikanskt veto.

10. Sammanfattning

Ur rent juridisk synvinkel, ur folkrättslig synvinkel, framstår Rysslands argument här som mer legitima än USA:s och Ukrainas argument, men det betyder inte att Rysslands argument är moraliskt godtagbara. Och trots att Moskvas juridiska argument tycks väga tyngre än västländernas, betyder det inte att de utan vidare kan legitimera ett fortsatt krig med dödandet av ytterligare hundratusentals människor. Vad vi däremot definitivt kan säga är att västvärldens vapenstöd till Ukraina kommer att förlänga massmördandet, eftersom Ryssland aldrig kommer att acceptera en förlust i ett krig för sin existens. Ryssland har en mycket större befolkning, och man kommer att kämpa till den sista ukrainska artilleripjäsen eller till den sista ukrainska soldaten. De västerländska vapnen kommer bara att förlänga kriget och döda hundratusentals fler ukrainska soldater och även många ryssar. Eller för

att citera USA:s tidigare [biträdande försvarsminister Chas Freeman](#): "Vi [USA] kommer att slåss till den sista ukrainaren".

Vissa västledare hävdar att varje stat har rätt att försvara sig med alla tänkbara medel (vapensystem och militära allianser), även om dessa medel kan hota andra staters säkerhet. Ryssland å andra sidan menar att även västländerna har kommit överens om en "gemensam säkerhet" eller "odelbar säkerhet" som inte kommer att tillåta att en stats säkerhet upprättas på bekostnad av andra. Stormakter skulle behöva en buffertzona som förnekar hotfulla vapensystem som eventuellt kan provocera fram ett förebyggande angrepp om det politiska klimatet förvärras. Ryssland kräver därför ett säkerhetssystem som omfattar ett slags "nordisk neutral zon" för Centraleuropa utan offensiva västliga vapensystem, en zon med låg spänning, medan USA:s neokonservativa elit hävdar att de har rätt att pressa motparten att retirera steg för steg för att garantera USA:s överhöghet. I slutändan är det detta som kriget i Ukraina handlar om.

Så länge den ryska ledningen inte betraktar kriget som ett försök att erövra ukrainskt territorium, utan som ett "existentiellt krig" på grund av ett "existentiellt hot" från väst, kommer Ryssland att föra kriget med alla medel. Förhandlingar kräver att västvärlden tar de ryska kraven på säkerhet på allvar. Annars kommer kriget att eskalera och allt fler länder och soldater kommer att dras in i kriget.

Om den ena sidan i Ukrainakriget väger tyngre än den andra, militärt, juridiskt och moraliskt, borde det i sig vara ett skäl för vapenvila och förhandlingar. Men USA:s vilja att acceptera begränsningar av sina egna insatser i Europa kan vara en förutsättning. USA:s avskräckningskoncept - dess framskjutna utplacering av hotfulla vapensystem - kan behöva ersättas av en mer defensiv strategi. Den strategiska kärnvapenavskräckningen kanske inte är möjlig att ersätta på länge, men USA:s användning av "lokal avskräckning" med offensiva styrkor nära den andra sidans gräns strider definitivt mot internationell rätt. Militärt förutsätter det en amerikansk strategisk överlägsenhet som vi inte längre har. Det kommer att öppna upp för förebyggande angrepp, vilket vi redan har sett. Det har en extremt destabiliserande effekt, något som det nuvarande kriget är ett bevis på.

Om vi utgår från en "bredare" definition av internationell rätt som också erkänner ett "hot mot freden" som olagligt enligt FN-stadgan, kan vi säga att USA och Ukraina nu har brutit mot FN-stadgan på den ena

punkten efter den andra. Dessa brott har skett utan att FN:s säkerhetsråd har ingripit, eftersom USA och Storbritannien har kunnat använda sitt veto.

Först lovade alla västledare Gorbatsjov att Nato inte skulle flytta sin militära närvaro öster om Tyskland, vilket fick Gorbatsjov att dra tillbaka de sovjetiska styrkorna från Östtyskland. Väst höll dock inte sina dokumenterade muntliga åtaganden, vilket är ett brott mot internationell rätt.

För det andra har USA flyttat sin militära närvaro till Centraleuropa och Ukraina så långt att det har blivit ett västligt brohuvud nära Moskva och därmed har blivit "ett hot mot freden" enligt beskrivningen i FN-stadgan. Det är destabiliserande och det kommer att öppna för förebyggande angrepp. Det är ett brott mot internationell rätt.

För det tredje har USA byggt upp ett ukrainskt system av laboratorier, ett "militärt-virologiskt komplex", som lagrar dödliga virus och bakterier, massförstörelsevapen, vid gränsen till Ryssland som utgör "ett definitivt hot mot freden". Det är ett brott mot FN-stadgan och mot internationell rätt.

För det fjärde har Förenta staterna och Ukraina genom massmord och etnisk rensning, genom en statskupp och brott mot en resolution från säkerhetsrådet, medvetet drivit på för ett krig och därmed gjort sig skyldiga till brott mot FN-stadgan och internationell rätt i flera avseenden.

För det femte har USA och Ukraina genom sin politik för radikal nationalism och "ukrainifiering" brutit mot internationell rätt genom att använda det ukrainsktalande väst för att konfrontera det rysktalande öst, som USA:s dåvarande ambassadör i Moskva William Burns redan 2008 betraktade som ett "hot mot freden".

För det sjätte talar den amerikanska säkerhetseliten om USA:s allianser som "defensiva", men man talar också, mycket uttryckligen, om användningen av andra medel än militär krigföring för att utnyttja den andres sårbarhet och undergräva dess stabilitet. Man talar om att använda "politisk krigföring" och om aggressiva militära utplaceringar. USA:s fokus ligger på att underminera en "rival" för att uppnå seger. FN-stadgan syftar dock inte bara till att förbjuda och förhindra "militära invasioner" utan också varje hot eller aggression mot en annan stat.

Den dominerande amerikanska elitens "segerpolitik" är inte förenlig med FN-stadgan. Denna politik är i sig ett brott mot internationell rätt.

Om vi använder en mycket "snäv" definition av internationell rätt, skulle Ryssland vara skyldigt till brott mot FN-stadgan. Men om vi accepterar en "bredare" tolkning, där ett "hot mot freden" och "hotfulla" utplaceringar är brott mot internationell rätt, har USA flera gånger brutit mot FN-stadgan och det amerikanska vetot i säkerhetsrådet har gjort att USA ostraffat har kunnat upprepa sina brott. Frågan är om Rysslands krig skall betraktas som ett "självförsvarskrig" i enlighet med internationell rätt. För USA var ett ryskt krig också en förutsättning för att kunna skära av gasledningen i syfte att frikoppla Europa från Ryssland och försvaga både Ryssland och Tyskland. Detta kan till och med ha varit ett primärt skäl till att USA förberedde sig för kriget i Ukraina och sedan inledde detta krig.

Det utbredda påståendet att Ryssland vill erövra Ukraina har inget stöd vare sig i retoriken eller i praktiken. Det är ogrundade påståenden, som jag har beskrivit ovan. Ryssland skulle förmodligen ha behövt en tio gånger större styrka för att ens överväga att ockupera Ukraina och det är något som ryska militära planerare skulle ha varit väl medvetna om. Men ju fler vapen med allt längre räckvidd som väst ger Ukraina, desto mer ukrainskt territorium kommer Ryssland att göra anspråk på för att skydda sig mot västliga angrepp. För Ryssland handlar det om att skydda ryssarna och de rysktalande i östra Ukraina från massmord, men också om att förvägra västvärlden all militär närvaro, inklusive biologiska laboratorier, i Ukraina. Detta kommer eventuellt att öppna upp för någon form av [finsk lösning](#) för resten av Ukraina efter en rysk seger på slagfältet. Efter att Ukraina lämnade Minskavtalet och efter att Ukraina lämnade det rysk-ukrainska avtalet från mars-april 2022 kommer Ukraina att förlora ännu mer och kommer att behöva acceptera en stor förlust av territorium i öster och en "finsk lösning" för resten av Ukraina.

Detta är något som Ryssland vill driva igenom till varje pris. Ryssland uppfattar västs aktivitet som ett "existentiellt hot": ett krig riktat mot Ryssland. För att överleva som stat kommer Ryssland att föra kampen med alla till buds stående medel, inklusive kärnvapen om så krävs. Ryssland har sagt att man inte kommer att använda kärnvapen i Ukraina, mot en "brodernation", men om kriget eskalerar till Polen är det möjligt att kärnvapen kommer att användas för att återställa vår "rädsla för atomeskalering", för att citera [Sergej Karaganov](#). Detta har

ingenting att göra med våra preferenser för Ryssland eller inte. Man kan till exempel hävda att Ryssland är en autokratisk och till och med brutal stat, men den ryska invasionen handlade aldrig om att erövra ukrainskt territorium, utan ur Moskvas synvinkel om att försvara det ryska folket och försvara själva existensen av en enad stat.